

Tunesië, Egypte, Libië...

OVERAL REVOLUTIE!

“Ons land en Europa trekken beter de lessen uit wat zich afspeelt in Noord-Afrika. Op dit moment zijn we bijna een exacte kopie van die landen. En dus is het wachten op de Jasmijnrevolutie bij ons. Wachten tot wanneer ook hier broodrellen ontstaan en de bevolking door heeft dat de grootste transfers niet deze zijn van het noorden naar het zuiden van het land maar wel van arm naar rijk.” – Koenraad Coppens, KWB (kristelijke werknemersbeweging)-voorzitter in het tijdschrift Raak.

Revoluties zijn niet alleen nodig in landen waar palmbomen groeien, zoals in de Arabische wereld of Latijns-Amerika. Revoluties zijn mogelijk maar ook vooral nodig in landen waar er gewoon eiken of beuken groeien. Want naast deze bomen groeien de winsten van de ondernemingen hier als de bonenstaken uit het sprookje van Jaak en de bonestaak: tot aan de hemel. Midden in de crisis van 2009 maakten de duizend grootste ondernemingen een stordige 69 miljard euro winst. Het jaar nadien bleven de winsten groeien. Baron Paul Buyse, de ongekroonde keizer van het Vlaamse kapitalisme, liet met Bekaert in 2010 een verdubbeling van de winst optekenen. “Een historisch resultaat”. Wat hij vergeet te vertellen is dat deze winst er is gekomen

door honderden arbeiders op de schroothoop te gooien. Zo ging het voor de meeste bedrijven. Het harde snoeimes in banen en werkomstandigheden is het geheim achter de grote winsten. Van de belastinginspectie hebben ze ook niets te vrezen. Een verpleegster betaalt immers meer belastingen dan een multinational. Van de beursgenoteerde bedrijven die de Bel20 uitmaken betaalden slechts twee (2!) belastingen.

Ondertussen blijven wij steeds meer betalen met hetzelfde loon. De energieprijzen stegen verleden jaar met 17 procent. Dat is bijna het dubbele van de stijging in Frankrijk, Nederland en Duitsland. De index weerspiegelt al lang de reële prijzenverhogingen niet meer. Het Interprofessioneel Akkoord

voorziet slechts in een stijging met 0,3 procent van onze lonen... volgend jaar. Geen wonder dat er hiertegen veel verzet opkomt. De vakbonden hebben dit akkoord met een duidelijke meerderheid verworpen. De regeringspartijen en zelfs deze in de oppositie zoals de N-VA zijn nochtans bereid het akkoord om te zetten in wetteksten. Wat een ontroerende daadkracht bij

partijen wiens communautaire verdeeldheid het land over alle andere zaken verlamt. Ze zijn echter wel verenigd als het erop aankomt om in te gaan tegen de vakbonden, de overgrote meerderheid van de werkende bevolking dus. Wat voor een democratie buigt eerbiedwaardig het hoofd voor het kranse superrijke gefortuneerden maar misprijst de meerderheid? Ja, een

revolutie dringt zich ook hier op. De syndicale acties tegen het IPA en de jongereninitiatieven tegen de politieke impasse (de Frietrevolutie, Shame!) eisen een oplossing voor wat we vandaag zien. De oplossing is een revolutie die niet alleen democratisch is, maar ook drastisch de eigendomsverhoudingen wijzigt. Zo iets heet een socialistische revolutie.

IN DIT NUMMER ▼

2 ▽ **Editio:**
BESTMETTELIJK

4 ▽ **DE INDEX /**
Strijd voor heropname
vijf **BTK**-secretarissen

3 ▽ **Erop & Erover /**
Is **STAKINGSRECHT** absoluut?

9 ▽ Het 'geheim' achter
het economische herstel
van **DUITSLAND**

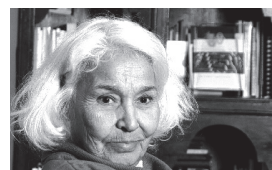

5, 6, 7 & 8 ▽ **DOSSIER**
DE ARABISCHE
REVOLUTIE

kent
geen
grenzen

10 ▽ **NEDERLAND:** studenten
laten stem horen tegen
de bezuinigingen van Rutte

11 ▽ **NAWAL EL SADAawi**
De gesluierde Eva

EROP & EROVER

GOEDKOPE ARBEID (1)

De tijd dat vrijwilligerswerk enkel voorkwam bij sportclubs, jeugdverenigingen en organisaties als Oxfam is al lang voorbij. Ook officiële organisaties doen volop een beroep op vrijwilligers. Met vrijwilligers werken is hip! Het is zogezegd een win-win-situatie: de vrijwilliger zet zich in voor het algemeen belang en voelt zich nuttig, de organisatie is tevreden omdat ze er een paar gratis helpende handen bij krijgt. Neem nu de juridische dienst van Antwerpen. Die is enige tijd geleden gestart met een project slachtofferbegeleiding. Lovenswaardig initiatief: wie bijvoorbeeld slachtoffer is van een handtassendiefstal of een overval op straat kan op deze dienst een beroep doen. Deze dienst telt twee vaste krachten: een psycholoog en een sociaal assistent en daarnaast twintig vrijwilligers. Je moet geen profeet zijn om te beseffen dat dit een totaal scheefgetrokken verhouding is, zeker in zo'n delicate materie. Of is de enige bedoeling te zorgen voor goedkope arbeid?

GOEDKOPE ARBEID (2)

Onlangs deden wij een praatje met onze postbode. Hij was aan het wachten op zijn op zijn 'nieuwe collega'. Geen volwaardige postbode, maar een hulppostbode die hij aan het opleiden was. Die moeten niet sorteren, enkel de post verdelen. Meestal werken ze maar enkele uren per dag. Theoretisch in ieder geval zegt onze postbode, want dikwijls doen ze vele uren meer en onbetaald. Post bedelen is immers een zeer zware job, zeker voor wie nieuw is en nog geen vaste ronde heeft. De vorige hulppostbode had het welgeteld zes weken volgehouden. Hij deed gemiddeld twee à drie uren langer dan voorzien over het werk en zelfs dan slaagde hij er dikwijls niet in om zijn ronde vol te krijgen. Deze hulppostbodes worden ook minder betaald. Bij de vorige staking vertelde de secretaris dat er hulppostbodes waren die voor een dag werk minder kregen dan het stakersgeld. Het karige loon van een postbode wordt wat opgekrikt door maaltijdcheques. Als hulppostbode heb je hier slechts recht op na twee jaar dienst.

DURE ARBEID EN TOCH GOEDKOPER

Niet alle voorstellen van onze illustere overheidsmanagers komen steeds aan het daglicht. Dankzij vakbondsmilitanten komen we ook al eens zaken te weten die in het vakbondsoverleg werden afgeblokt. Hier eentje van bij De Lijn. De kusttrams van De Lijn zijn een enorm succesverhaal: elk jaar meer reizigers, frequentere verbindingen. Dus goed voor de tewerkstelling want er worden meer chauffeurs aangenomen. Bij het syndicaal overleg wezen de vakbonden op een uitzondering waar er geen toename van de tewerkstelling was. De technische dienst werkte nog altijd met hetzelfde aantal mensen, hoewel het werk enorm was toegenomen. Logischerwijze stelden zij bijkomende aanwervingen voor bij het technisch personeel. De directie kwam met een tegenvoorstel. Niet meer, maar 100 personeelsleden minder tewerkstellen in de technische diensten. In de plaats daarvan zouden zes ingenieurs aangeworven worden die zich enkel zouden bezighouden met de technische offertes en controle als het werk werd uitbesteed aan de privésector. Na de Spaanse furie die de vakbondsdelegatie hierop ontketende, werd het voorstel wijselijk opgeborgen.

VERSCHIL MOET ER WEZEN...

Kapitalisten en hun acoliëten aller landen prediken dat de pensioenleeftijd van de werkende mensen moet worden verhoogd, willen we een sociaaleconomische apocalyps vermijden. In Europa nemen de Franse president en de Duitse bondskanselier het voortouw. Langer en flexibeler werken! Pensioenleeftijd verhogen! Lagere lonen en zeker de index afschaffen! Toch merkwaardig dat niet alle categorieën werkenden minstens tot hun 62ste of langer moeten ploeteren voor een volledig pensioen... De economen van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) kunnen met groot gemak op rust vanaf hun... 50ste (vijftigste). De stafleden van het IMF kunnen vanaf die leeftijd gaan genieten van hun uitkering van 100.000 dollar per jaar (= 72.200 euro per jaar of 6016 euro per maand).

Het STAKINGSRECHT is absoluut geworden, of toch niet?

Wie "het stakingsrecht is absoluut geworden" intikt op Google komt op de website van Trends waar een advocaat van een prestigieus Brussels kantoor zijn mening geeft over de staking van 4 maart die - hoe kan het ook anders - "slecht is voor het imago van België".

In het korte stuk worden een aantal uitspraken gedaan die voor discussie vatbaar zijn: vakbonden radicaliseren; de stakingen gaan meer en meer gepaard met andere acties zoals bezettingen, blokkades van bedrijventerreinen en het opsluiten van kaderleden; het eenzijdig verzoekschrift wordt steeds vaker afgevoerd en ingeruild voor een tegensprekelijk debat. Dat is soms een goede zaak want vaak is er geen reden om te staken (sic). Dit vraagt om een reactie.

VAKBONDEN RADICALISEREN

In het lidboekje van ACOD staat nog steeds de beginselverklaring van het congres van 1945. Daarin wordt de socialisatie van o.a. de banken vooropgesteld, net zoals het onder openbaar beheer brengen van de elektriciteit- en gasbedrijven. Dergelijke opinies zijn zeker niet meer mainstream. Meer en meer verworden de werknemersorganisaties tot sociale secretariaten van de werknemers en is het lidgeld een loutere rechtsbijstandsverzekering. Als er al iemand radicaliseert, zijn het wel sommige werkgevers en hun organisaties (zoals VOKA) die - ondanks een bankencrisis die door de arbeiders werd gefinancierd - een neoliberale koers blijven varen.

De stakingen gaan meer en meer gepaard met andere acties

Er bestaat in België geen officieel cijfermateriaal over collectieve conflicten. Sommige arbeidssociologen slagen er toch in om aan de hand van allerhande indicatoren een overzicht te geven van het stakingsgedrag. Daaruit blijkt dat het aantal conflicten in België vrij laag is en alleen op bepaalde momenten (bv. staking tegen het Generatiepact en nu tegen het IPA) piekt. Dat bezettingen schering en inslag zouden zijn, is mij nog niet opgevallen. Het zou alleszins geen slimme strategie zijn.

Het volstaat immers voor een werkgever om een uitdrijvingsbevel te vragen aan de vrederechter en men wordt op zijn wenken bediend. Wanneer de geciteerde advocaatcriticaster de jurisprudentie van het Freedom of Association Committee van de ILO er op had nageslagen, had hij kunnen weten dat bedrijfsbezet-

tingen zelfs niet per se onrechtmatig zijn, namelijk wanneer er geen geweld wordt gebruikt.

Het opsluiten van kaderleden is andere koek. Ik heb over dergelijke technieken al mijn twijfels geuit in vorige stukken. Men kan echter moeilijk volhouden dat dit de regel is. Het feit dat de betrokken advocaat dit op één jaar twee maal heeft meegemaakt zegt iets over zijn klanten. Vaak immers zijn dergelijke wanhoopsdaden een reactie op een uitzichtloze situatie en worden ze uitgelokt door arrogante buitenlandse managers die zelfs geen moeite doen om Nederlands of Frans te spreken.

HET EENZIJDIG VERZOEKSCHRIFT

En nu citeren we even letterlijk: "Bedrijven proberen stakingen en bezettingen steeds meer te breken door een eenzijdig verzoekschrift van de rechter te vragen. Die kan stakersposten verbieden op straffe van een dwangsom. (...) Tot voor twee jaar was dat geen probleem, maar nu zie ik dat rechters meer en meer vragen om de tegenpartij te horen. Met een eenzijdig verzoekschrift kan men de staking binnen een paar uur breken, bij een tegensprekelijk debat verlies je een dag. Al is dat niet altijd slecht voor de werkgever, want de vakbonden moeten dan uitleggen waarom ze staken. Vaak lijkt er niet echt een reden te zijn."

Als het stakingsrecht zo absoluut is, waarom kan men het dan "breken" met een eenzijdig verzoekschrift? Ook is het sterk dat een advocaat betreurt dat je met een tegensprekelijk debat al snel een dag verliest. Is tegensprekelijkheid niet de grondslag van een eerlijk proces?

VLAANDEREN IN ACTIE

Het argument dat er "zomaar..." wordt gestaakt, kan alleen maar uit de mond komen van iemand die op een voormiddag meer verdient dan een modale arbeider op een maand. Staken is geen hobby, het is een fundamenteel recht. Alleen in een dictatuur wordt het verboden.

Patrick Humblet, 10/03/2011

DE INDEX: VERDERE AFBOW NEE! BETERE OPBOUW JA!

Als uitmuntende leerlingen van de neoliberale klas achten de Franse president Sarkozy en de Duitse bondskanselier Merkel het nodig om te overleggen over een 'beter' economisch beleid in de Eurozone. Als bij toeval denken zij daarbij onder meer aan een algemene verhoging van de pensioenleeftijd, een strakke beperking van de overheidsschuld én... een verbod op de automatische indexering van de lonen. Hun werkdocument ter zake draagt de beloftevolle titel "Pact voor het concurrentievermogen". We zien de bui al hangen: het werkvolk mag voor het olijke duo verder op zijn kin kloppen.

Oom Nicolas en tante Angela kunnen alvast rekenen op overtuigde supporters bij het Belgische patronaat, bij de liberale partijen en, hoewel de heer Quaden het niet zo wil doen overkomen, bij de top van de Nationale Bank van België.

BELGISCHE PATROONS EN NATIONALE BANK VAN BELGIË: ÉÉN FRONT!

Tijdens de recente onderhandelingen over een nieuw interprofessioneel akkoord lag de loonindexering trouwens andermaal onder vuur. En alles wijst er op dat de patroons, indien niet vandaag, dan toch morgen aan de koopkracht van de loontrekkenden en sociale uitkeringsgerechtigden gaan prutsen als er geen stevig syndicaal verzet komt.

De aanvallen op de Belgische (relatieve) vrijwaring van de koopkracht – samen met Portugal zijn wij het enige Europese land met een automatische loonindexering – zijn echter niet nieuw.

FOUTE HERVORMINGEN

Reeds in 1993 greep de toenmalige regering Dehaene grondig in de levensduurtebinding van de lonen in door de gezondheidsindex in te voeren. Brandstof, tabak en alcohol telden niet meer mee voor de uitgavenstaat van de gezinnen, m.a.w. sindsdien worden prijsstijgingen voor een pint bier, een pakje

sigaretten en een tankbeurt niet meer doorgerekend in onze lonen (lees: we verliezen koopkracht).

Vandaag liggen de energieprijzen onder vuur. Omdat ze in ons land te snel stijgen, willen het patronaat én de Nationale Bank (dank u vadtje staat!) ze uit de index. Dat bedrijven verder woekerwinsten binnenrijven op de kap van de werkmens, raakt hun koude kleren niet.

Shell: 1,9 miljoen euro per uur gedurende het laatste kwartaal om maar één voorbeeld te noemen.

De bankgroep BNP Paribas tekende in 2010 ei zo na een recordwinst op van 7,8 miljard euro.

Arcelor Mittal: 2,9 miljard dollar winst (bijna een vertwintigvoudiging van 2009).

Bovendien zorgde een andere hervorming voor een vertragend effect in de compensatie omwille van de zogenaamde afgevlakte index (men neemt het gemiddelde van de laatste vier maanden als basis).

De index en de indexeringsmechanismen zijn dus zeker niet ideaal.

NEOLIBERALE HYPOCRISIE

Verder is de redenering van de Nationale Bank op zijn minst gezegd merkwaardig en allesbehalve logisch. Enerzijds poeneert de heer Quaden dat er van de afschaffing van de index geen sprake kan zijn, maar anderzijds wil hij een aanpassing ervan, want als de energieprijzen stijgen, neemt de inflatie in ons land te snel toe. Excuseer?! Als alle producten die duurder worden uit de index worden geschrapt en alle producten waarvan

de prijzen dalen, er in blijven, dan is er van een koopkrachtcompensatie van de levensduurte voor de lonen en sociale uitkeringen geen sprake meer, integendeel.

EEN ECHTE KOOPKRACHTCOMPENSATIE IS NODIG!

Voor veel mensen die leven van een loon of sociale uitkering is het leven nu al veel te duur. Wie voedingsproducten zoals brood en groente koopt, wie energie- en huurprijzen moet betalen, ziet het geld in zijn/haar portemonnee onmiddellijk gevoelig slinken.

Doordat de prijzen van levensnoodzakelijke goederen zoals voeding en energie nu minder wegen in de index dan bijvoorbeeld producten als tv's, gsm's enzovoort, leveren de werkenden in op hun loon.

Een verdere afbouw van het indexmechanisme is dus zeker uit den boze voor wie moet leven van een loon of sociale uitkering. Zeker als we weten dat de in ons land gecreëerde rijkdom het aandeel van de looninkomens steeds daalt en het aandeel van de inkomens uit kapitaal blijft stijgen.

In plaats van de index af te bouwen, moet er dus snel werk worden gemaakt van een restauratie, m.a.w. de syndicale eisen moeten gericht zijn op een herinvoering van een volwaardige index met een vernieuwde berekening (o.a. wat de uit de pan springende huurprijzen betreft) van de productenkorf in functie van de werkelijke uitgavenstaat van een gemiddeld gezin.

Lisa Michel,
09/03/2011

Strijd voor heropname vijf BBTK-secretarissen: "DE WIND IS AAN HET KEREN"

"De wind keert", zegt Martin Willem, een van de vijf afgedankte secretarissen van BBTK BHV. "In ons voordeel natuurlijk. Zij die ons hebben willen 'afdanken' hebben nooit de kans gegeven aan de achterban om zich hierover uit te spreken. De statutaire algemene vergaderingen werden alsmaar uitgesteld."

"Maar begin dit jaar op 26 januari heeft er dan toch een algemene vergadering plaatsgevonden van de 'Diensten' van de BBTK BHV. Daar hebben de delegees, vanaf de start van de vergadering, ons dossier op de agenda geplaatst. Er werd gevraagd dat de twee secretarissen die pamfletten aan de ingang van de vergadering aan het uitdelen waren (Bernadette Musche en mezelf) konden worden gehoord. Na onze korte toelichting en een tegenstrijdig debat – tot nu toe werd er 'eerbied' gevraagd aan de delegees voor de genomen beslissingen – stemde de algemene militantenvergadering eenstemmig een motie voor de heropname."

"Een paar weken later, op 8

februari, had een andere algemene vergadering van de 'Industrie' plaats. Ondanks de talrijke manoeuvres (zo bijvoorbeeld werd er slechts een gedeelte van de delegees uitgenodigd, op de laatste minuut werd de vergadering afgelast en werden de syndicale verloven ingetrokken), ging de vergadering toch door en werd hier dezelfde motie gestemd als op de vorige algemene vergadering. Deze vergaderingen vertegenwoordigen de statutaire basis van onze sector, maar eveneens een goede helft van de hele afdeling BHV van de BBTK. Deze moties zijn dus in grote mate representatief."

"De beslissingen van deze algemene vergaderingen ver-

sterken ons in de strijd. Het zou toch ongelooflijk zijn mocht het standpunt van rechtmatige algemene vergaderingen zomaar worden genegeerd. Ook werd een bureau van vijf leden samengesteld om een onderhoud te hebben met de het uitvoerend federaal bestuur van de BBTK en met het federaal bureau van het ABVV. Tot nu toe is er geen antwoord gekomen."

Er komt ook meer helderheid in de zaak. "In het begin hadden veel militanten nogal wat twijfels. Met reden. Een collectieve afdanking om zwaarwichtige redenen van al de secretarissen van een sector is zo enorm dat een meerderheid van de militanten dacht dat 'ze toch wel iets ergs moeten hebben gedaan'. Dit werd dikwijls ook niet openlijk gezegd."

"Zes maanden later houden deze redeneringen geen steek meer. Indien we echt iets 'ergs' hadden gedaan, dan was dit ze-

ker nu al geweten. De informatie die wij over het dossier met pamfletten hebben verdeeld heeft hier zeker toe bijgedragen. Veel militanten vroegen immers om uitvoerige uitleg. De antwoorden die ze kregen van de vakbondstop waren niet echt geloofwaardig. Onze grootste vijand vandaag is het defaitisme, de tijd die voorbij loopt en de berusting. We horen argumenten als 'Ja, jullie hebben het bij het rechte eind, maar dit is nu een oud verhaal'. Anderen zeggen dat 'de beslissing zeker verkeerd is geweest, maar het is de beslissing van onze leiders en we kunnen hier niet op terugkomen in het belang van de organisatie'."

"Dit zijn natuurlijk absurde argumenten, argumenten van berusting die indruisen tegen de strijdbare geest van het syndicalisme. Nu boksen we ook tegen de 'inertie van een zeer grote organisatie'. Maar de internationale actualiteit be-

wijst weer eens dat zagezegde wanhopige strijdbewegingen niet altijd gedoemd zijn te verliezen. De krachtsverhoudingen zijn niet altijd in het voordeel van diegene die met de stok zwaait."

"Voor alle duidelijkheid: wij vechten niet tegen de organisatie, noch tegen onze federale leiding. Iedereen heeft het recht zich te vergissen en dit ook recht te zetten. Zij zowel als wij. Hierbij beweer ik niet dat we geen enkele vergissing hebben begaan."

"Nu de sociale verkiezingen met rasse schreden naderen groeit ook de twijfel bij onze militanten. Iedereen wil zo snel mogelijk een oplossing om in een rustige sfeer en in eenheid de campagne te kunnen voeren. Sommigen vrezen dat er met de samenstelling van de lijsten rekeningen zullen worden verveerd. Zonder een oplossing zal iedereen hierbij verliezen."

De ARABISCHE REVOLUTIE

Het is moeilijk om de golf van revoluties die over de Arabische wereld rolt te overschatten. Mogelijk gaat het hier om de grootste beweging sinds de antiekoloniale opstanden na de Tweede Wereldoorlog. Een bladzijde uit de wereldgeschiedenis wordt hier geschreven door de miljoenensterke massa van onderdrukte studenten, arbeiders, boeren en middenklasse.

Een Arabische massa waarvan werd gezegd en geschreven dat ze in haar lot berustte en niet in staat was dictaturen van zich af te schudden. Centraal in de psychologie van de Arabische 'straat' sinds 50 jaar of meer was een gevoel van vernedering en nederlaag. Het lot van het Palestijnse volk is daar het pijnlijkste voorbeeld van. Ja, er werd strijd gevoerd tegen onrecht, buitenlandse inmenging en onderdrukking maar de heldhaftigheid ten spijt stond nederlaag steeds weer op de agenda. De omverwerping van Ben Ali in Tunesië en de val van de moderne farao Mubarak hebben hieraan een einde gemaakt. In de hoofden van miljoenen mensen is nu als het ware een 'formule' gegrift, een 'handleiding' om dictaturen omver te werpen: de revolutionaire massaopstand gekoppeld aan een algemene stakingsbeweging. De laatste 10 à 15 jaar waren de studies over het Midden Oosten gedomineerd door het thema van de 'veerkracht' van de dictaturen. Ze golden als het ultieme wetenschappelijke inzicht over het Midden Oosten.

Opvallend is de manier waarop revoluties omgaan met grenzen. De Tunesische revolutie heeft het vuur aan de lont gestoken van de opstanden in de rest van de Arabische wereld en zelfs de Iraanse revolutie weer aangewakkerd. Meer dan ergens anders zijn de grenzen hier kunstmatig. Ze werden getekend door de koloniale cartografen en snijden dikwijls door levende gemeenschappen. Ze beantwoordden niet aan natievorming maar aan een Westerse opdeling van de buit, tzt grondstoffen, geostrategisch reliëf en arbeidskrachten. De revoluties van vandaag springen vrolijk over deze van het kolonialisme geërfde grenzen. De Arabische revolutie is meer dan een som van de nationale revoluties. Ze wakkert ook de nooit uitgedoofde kolen aan van het Arabische nationale bewustzijn. De combinatie van armoede, grote jongerenwerkloosheid, imperialistische inmenging, culturele achterstelling en brutale dictaturen zijn nu dodelijk geworden voor de autocraten. Hiermee komen ook de Westerse belan-

Lees verder op pagina 6 ►

Egypte, de revolutie is nog niet gedaan!

Sinds de val van Mubarak horen we in de media alsminder over Egypte. Af en toe komen er nog berichten over nieuwe protesten, maar over het algemeen lijkt het alsof met de val van de tiran het volk haar doel heeft bereikt en de revolutie tot een einde is gekomen. Niets is echter minder waar. De strijd gaat elke dag onverminderd door, want de fundamentele problemen van de massa's zijn nog lang niet opgelost. De strijd zet zich voort tot aan de overwinning, maar onder welke voorwaarden kan die bereikt worden?

De problemen van de massa's gaan verder dan het gebrek aan democratie. Hun eisen zijn van economische aard: ze strijden voor betere lonen, betere contracten, betere arbeidsomstandigheden enzovoort. Het zijn de arbeiders die het voortouw hebben genomen in deze strijd, een strijd die om meer draait dan hun vrijheid en inspraak; deze strijd draait om hun leven. De enige manier waarop deze strijd gewonnen kan worden is door een socialistische revolutie, door de heersende klasse te verdrijven en de macht in handen te nemen door de arbeidersklasse. Een socialistische revolutie komt er echter niet vanzelf: er zijn enkele fundamentele voorwaarden voor nodig, zoals beschreven door Lenin:

- de heersende klasse moet verdeeld zijn;
- de middenklasse moet neutraal of zelfs aan de zijde van de arbeidersklasse staan;
- de arbeidersklasse moet georganiseerd zijn en aan het hoofd van de revolutionaire strijd staan;
- de socialistische partij moet massaal georganiseerd zijn, met een duidelijke revolutionaire leiding.

ZIJN DEZE VOORWAARDEN ECHTER WEL AANWEZIG IN EGYPTE?

Dat de heersende klasse verdeeld is valt niet te ontkennen. Niet alleen dumpte de Hoge Raad van het leger Mubarak na 30 jaar steun, maar ook binnen de Raad zelf is er verdeeldheid. Hun late optreden ten tijde van de staatsgreep toont aan hoe verdeeld

de meningen zijn, hoe verlamd de Raad was. Het leger heeft nu de macht, maar is bang om ze kwijt te geraken. Ze handhaven bij een grote revolutie zou betekenen dat haar manschappen zich tegen haar keren, en dan zou ze de macht helemaal kwijt geraken. Aan de andere kant wordt de macht ook bedreigd door diezelfde revoltes. Omwille hiervan is er uiteindelijk geen verbod op stakingen opgelegd (Al-Jazeera, 14 februari).

De rol van de middenklasse in dit alles is niet geheel duidelijk. Het is de arbeidersklasse die omwille van haar economische eisen de doorslaggevende rol speelde. Ze delen echter dezelfde politieke eisen rond democratie. Ze heeft nu gezien wat revolutie teweeg kan brengen. Zij delen in de economische miserie: de prijzen stijgen ook voor hen en haar zonen en dochters horen bij de 76 procent van de jongeren die geen baan hebben. Voor delen ervan is het momenteel misschien niet zo slecht, maar anderen ervaren wel degelijk de drang naar verandering. Ook voor hen is de socialistische revolutie de enige uitweg.

Tot nu toe is de rol van de arbeidersklasse duidelijk en beslissend geweest. Overal in het land zijn er stakingsbewegingen. Overal hebben ze dezelfde eisen. Op sommige plaatsen hebben ze reeds hun doel bereikt, zoals bij Petrotrade. Op 30 januari werd er door de arbeiders zelf een nieuwe nationale vakbond opgericht. Alles wijst er op dat de arbeidersklasse op dit moment goed georganiseerd is en blijft. Zij mag de revolutie niet uit handen geven, niet aan het leger die ze zou gebruiken voor hun slappe 'georganiseerde overgang' die alleen tot een

tweede Mubarak leidt, niet aan de burgerlijke elementen die haar zouden leiden tot een compromis met het kapitalisme.

Wie heeft de leiding gehad van deze prachtige beweging? In de media wordt gezegd dat alles spontaan is gebeurd. Voor een deel is dat waar, maar een volledig spontane actie bestaat natuurlijk niet. Duizenden militanten hebben die acties op de rails gehouden. Zij kwamen uit de jeugd en uit de arbeidersbeweging en hadden hun sporen verdiend in acties van de voorbije jaren. Zij hadden onderling contact, voor een belangrijk deel via Twitter en Facebook. Maar er was inderdaad geen revolutionaire partij. In de media wordt ElBaradei steevast naar voren geschoven als dé figuur van de oppositie. Onzin! Even goed wordt het duidelijk dat de moslimbroeders niet beter vragen dan de klok terug te draaien. Ze zijn slechts zeer laat op de kar van de revolutie gesprongen en zijn bereid tot alle compromissen. Dat waren ze trouwens al in de tijd van Mubarak. Het zijn wel de enige twee groepen waar de militairen mee willen praten. De vele militanten van socialistische inspiratie blijven in de kou staan. We zijn op een moment beland dat spontaneiteit alleen waarschijnlijk niet voldoende meer zal zijn. De tijd is natuurlijk kort om nu nog een partij te maken van de revolutionaire jeugd en de arbeiders, maar in revoluties is alles mogelijk. De leiding zou duidelijk socialistisch moeten zijn en niet gaan voor compromissen. Dat is echt nodig om de strijd te winnen, niet alleen van het oude systeem, maar ook van het kapitalisme.

Jason Berden

Zal de REVOLUTIE ook IRAK

gen in opspraak. Maar de revoluties zijn niet gedaan. De val van Ben Ali en Mubarak heeft een revolutionaire storm doen opwaaien in alle uithoeken van het Midden-Oosten. Republieken en koninkrijken verliezen allen hun evenwicht, zelfs tot in de oliestaatjes op het Arabische schiereiland zoals in Bahrein of het grotere Oman. Ook in Irak worden er 'dagen van woede' afgekondigd tegen de marionettenregering in Bagdad.

De revoluties zijn pas begonnen. Na de val van de symbolen of de hoekstenen van de dictaturen wordt er ook de ontmanteling van heel het onderdrukkende staatsapparaat geëist. In Tunesië zijn we nu zelfs getuige van een tweede revolutionaire golf die het ontslag van de overgangsregering en de verkiezing van een grondwetgevende vergadering eist. Deze beweging gaat net zoals in Egypte gepaard met een onstuimige stakingsbeweging in de bedrijven. De massa van arbeiders en armen geven ook een reële inhoud aan democratie. Ze willen werk en een goed loon. Het kapitalisme kan hen dat nooit of nimmer waarborgen in het Midden Oosten. Enkel een socialistische revolutie kan dit garanderen. Ook zijn de krachten van de reactie verre van verslagen. Toegegeven, ze hebben het initiatief verloren en hebben een bloedneus gekregen. Maar 'knock-out' zijn ze nog niet. Alles gaan ze in het werk zetten om de revoluties terug te schroeven. Hoe enthousiast we ook zijn over het uitbreken van de Arabische revoluties, we moeten het hoofd koel houden. Het wordt een lang, krampachtig en soms ook pijnlijk proces. Maar de beweging is ingezet. Ze kan enkel maar tot een goed einde komen met een socialistische revolutie.

Erik Demeester

De revolutionaire golf die is begonnen in Tunesië is nu ook in Irak aangekomen, waar de Koordische gebieden vorige week al in vuur en vlam stonden. De protesten zijn echter niet beperkt tot deze gebieden. Vrijdag werd er een demonstratie tegen de overheid georganiseerd, genaamd de Dag van de Woede, waar duizenden in Bagdad en andere steden aan meededen.

Dit komt er na meerdere weken van protesten over het hele land tegen corruptie, tekorten aan werk, voedsel, energie en water, het hoge niveau van corruptie, de slechte gezondheidszorg, het slechte onderwijs en een algemene verslechtering van alle diensten.

Tenminste negen mensen werden gedood en 49 raakten gewond in gevechten met de veiligheidsdiensten in verschillende steden door het land. Demonstranten probeerden regeringsgebouwen te bestormen en het beveiligingspersoneel vuurde schoten af in de menigte om hen uiteen te drijven. Groepen demonstranten schreeuwden "Weg met de werkloosheid," en "Weg met de leugenaar al-Maliki".

In Bagdad waren er gewelddadige botsingen tussen demonstranten en de politie. Volgens de BBC: "Bagdad is praktisch afgesloten nadat de autoriteiten het verkeer in het stadscentrum hebben afgesloten en enkele duizenden soldaten op de straten hebben geplaatst". Alle wegen die naar Bagdad leiden werden geblokkeerd door soldaten in een poging om de protesten van de bevolking te voorkomen. Desondanks ging het protest door en waren er botsingen met de mobiele eenheden.

Van Mosul in het noorden tot Basra in het zuiden waren er andere, gelijkaardige pogingen. In de noordelijke stad Hawija vuurden veiligheidstroepen in de lucht als een waarschuwing voor de demonstranten die een regeringsgebouw probeerden over te nemen. Later werden de wapens tegen de bevolking ingezet en werden er drie gedood en 15 anderen verwond. In Mosul kwam een groot aantal demonstranten bijeen tegenover het gebouw van het provinciebestuur. Bewakers openden er het vuur en doodden twee demonstranten.

In Basra verzamelden zich ongeveer 4.000 mensen tegenover het gebouw van de gouverneur en eisten zijn aftreden, omdat hij niets gedaan heeft om de stedelijke diensten te verbeteren. De macht van de protestbeweging was zo groot dat de gouverneur is afgetreden. Intussen kwamen in Fallujah ongeveer duizend demonstranten in botsing met de politie.

AL-MALIKI PROBEERT DE BEWEGING TE HINDEREN

Premier al-Maliki had eerder de bevolking gevraagd niet deel te nemen aan de protesten. Hij legde uit dat dit om 'veiligheidsredenen' was. In een poging

om de mensen bang te maken zei hij dat de protesten georganiseerd waren door al-Qaeda opstandelingen en loyalisten aan Saddam Hussein. Grappig genoeg is dit min of meer hetzelfde wat Kaddafi in Libië stelt, namelijk dat al-Qaeda achter de opstand zit die hem bijna kan omverwerpen.

Opnieuw gekopieerd van andere Arabische landen, pleitte al-Maliki er in een televisie-uitzending voor dat 70 procent van Iraks begroting naar diensten zou gaan. "Uw eisen hebben een grote impact gehad op de begroting", zei hij. Waarom hij hier niet aan gedacht heeft voor de protesten uitbraken, legde hij niet uit. Zijn belofte zijn hol, net als die van Ben Ali en Mubarak dat waren.

IRAANSE REGIME ONGERUST

En hoe zit het met de islamisten? Grootayatollah Ali al-Sistani en de machtige Sjia-geestelijke Muqtada al-Sadr riepen de bevolking op om niet de straten op te gaan en geen deel te nemen aan de protesten. Al-Sadr, die in het verleden beschouwd werd als een 'extremist', beloofde om, als de diensten niet verbeterden, demonstraties te organiseren... over zes maanden.

Het feit dat al-Sadr deze oproep gedaan heeft, pas nadat hij uit Iran is teruggekeerd, is een duidelijke aanwijzing dat, terwijl het Iraanse regime haar steun heeft uitgesproken voor de revoluties in Tunesië en Egypte - hoewel

Geen IMPERIALISTISCHE INTERVENTIE

Rebellen in de Libische stad Az Zawiyah (dicht bij de hoofdstad) hebben verweer geboden bij een poging van Khaddafi's troepen om de stad terug in te nemen. Volgens ooggetuigen werd er vorige nacht [maandag] zes uur gevochten met de controle over de stad als inzet. Anti-Khaddafi-activisten zeiden: "We hebben ze kunnen verslaan omdat onze moraal hoog is, en die van hen zeer laag."

Beide partijen zijn zwaar bewapend omdat een groot deel van het leger naar het opstandige volk overgelopen is. Anderzijds zijn een aantal speciale eenheden Khaddafi trouw gebleven. De opstandelingen hebben tanks, machinegeweren en luchtafweergeschut. Vorige maandag hebben rebellen in Misurata een leger-vliegtuig van Khaddafi neergehaald.

De kans op een grote militaire confrontatie tussen de twee partijen is nu reëel. Khaddafi en zijn zonen graven zich in om met alle kracht de gebieden die ze nog onder controle hebben te verdedigen. Dit

smerige regime, dat de controle over het grootste deel van het land kwijt is, schrikt er niet voor terug zijn eigen volk te vermoorden. Hun motto lijkt te zijn: "Als we dan toch ten onder moeten gaan, zal het hele land samen met ons ten onder gaan."

HYPOCRISIE VAN HET IMPERIALISME

Geconfronteerd met deze situatie zijn alle wereldmachten bij elkaar gekomen om druk op Khaddafi uit te oefenen opdat hij zou vertrekken. De crisis in Libië

heeft de olieprijs al de hoogte ingestuurd tot 114 dollar per vat, en als het zo verder gaat kan hij nog veel sterker stijgen. De economische groei in de drie grootste regio's van de kapitalistische wereld, Noord-Amerika, de Europese Unie en Japan, was al traag voor aanvang van de gebeurtenissen in het Midden-Oosten. Een fikse stijging van de olieprijs zou de wereldeconomie terug in een recessie kunnen duwen, net op het ogenblik dat ze aan het herstellen was van de vorige crisis. Hierdoor rinkelen de alarmbellen in de wandelgangen van de grootmachten.

Dat verklaart waarom ze nu allemaal hun bezorgdheid uiten over de "humanitaire" ramp die Libië zou kunnen treffen. De VN Veiligheidsraad besliste vorig weekend dus unaniem het regime van Khaddafi sancties op te leggen, zoals een

wapenembargo en een bevrozing van Khaddafi's bezittingen. Khaddafi zal zich ook moeten verantwoorden bij het Internationaal Strafhof wegens misdaden tegen de mensenrechten.

Grootmachten zoals de Verenigde Staten en Groot-Brittannië bekijken de mogelijkheden tot een vliegverbod boven Libië, zoals ze dat in Irak deden ten tijde van Saddam Hussein. De VS sturen oorlogsbodems en gevechtsvliegtuigen richting Libië, terwijl Groot-Brittannië overweegt zijn Typhoon gevechtsvliegtuigen naar de RAF luchtmachtbasis in Akrotiri, Cyprus te sturen.

Premier David Cameron kondigde gisteren aan dat hij het hoofd van Defensie had gevraagd het vliegverbod boven Libië te bespreken met de bondgenoten. En vandaag zei hij: "... we sluiten in

overspoelen?

ze deze revoluties als 'islamitisch' heeft bestempeld -, als er een revolutie bij de burens is waar sjiiitische Irakezen bij betrokken zijn, dit een heel andere zaak is. Ze vrezen dat de revolutie de groeiende oppositie van de massa's in Iran zou voeden. Hoe lang al-Sadr zijn positie zal kunnen gebruiken om de Iraakse massa's terug te houden is een andere vraag.

IWPR melde dat een inwoner van Bagdad zei dat "er mensen zijn die zo wanhopig zijn dat ze wel moeten protesteren. Zij kunnen niets anders doen dan demonstreren. Sommige van hen hebben diploma's, maar kunnen geen werk vinden. Ze kunnen amper rond komen. We waren in oorlog tijdens het vorige regime, en nu is de corruptie ons aan het ruïneren. Waar is al ons geld? Waar zijn onze grondstoffen?"

Wat de protesten aan het voeden is, zijn dezelfde problemen die aan de wortel liggen van de revolutie door de gehele Arabische wereld: broodtekorten, slechte woonvoorziening, slechte sociale diensten, corruptie, etc. In het bijzonder is er weinig elektriciteit en water in Bagdad.

Reuters citeerde een man die kilometers had gelopen om bij de demonstratie in Bagdad te komen: "Mensen hebben honger. We vragen de overheid om werkgelegenheid te vinden voor de jongeren. Al mijn zoons zijn werkloos. Ik ben hier om het onrecht uit te drukken waar we in

leven."

Tot nu toe stellen de media zich gerust met het feit dat de bevolking enkel oproept tot 'hervorming' en niet revolutie. Het probleem is dat hervorming niet mogelijk is. Degenen aan de macht zijn een verrotte, corrupte klik die haar posities dankt aan de door de VS geleide invasie. Hun taak is om het kapitalisme te verdedigen, niet om de belangen van de Iraakse bevolking te dienen. De overgang van hervormingspogingen tot de oproep tot revolutie is zeer kort, zeker als mensen op straat gedood worden, niet door al-Qaeda-terroristen, maar door de staatsveiligheidsdiensten die hen zouden moeten beschermen.

SCHAAMTE VAN HET AMERIKANSE IMPERIALISME

De VS-administratie onder Bush claimde dat zij Irak binnenvielen om een westerse democratie te creëren. Ze wierpen Saddam Hussein omver met een enorme kost voor de

Iraakse bevolking in termen van verloren levens en verwoeste infrastructuur.

In die tijd legden we uit dat de taak van de omverwerping van Saddam Hussein toebehoorde aan de Iraakse bevolking en aan niemand anders. We werden verteld dat de arme Iraakse bevolking hier niet tot in staat was. Wat een leugen! De bevolking van Tunesië en Egypte heeft getoond dat elke despot omvergeworpen kan worden als de massabeweging eenmaal beslissend op gang is gekomen. Wie kan eraan twifelen

dat, als de VS Irak niet waren binnengevallen, dat Saddam Hussein vandaag de dag omvergeworpen zou zijn door zijn eigen volk, als onderdeel van de Arabische revolutie?

Het meest ironische van de huidige situatie is dat het hetzelfde regime is dat is neergezet door de door de VS geleide invasie dat nu massaprotesten tegen zich heeft. Irak zou toch immuun moeten zijn voor zulke protesten? De bevolking heeft immers een 'democratische' regering!

De beweging van de Iraakse bevolking vandaag de dag bewijst dat de revoluties die zijn uitgebroken verder gaan dan het verwijderen van despoten. De Iraakse regering is formeel gezien een democratische. Toch is de bevolking niet tevreden. Sociale en economische toestanden zijn in feite achteruit gegaan sinds de val van Saddam. Dat zien we nu in de eisen die de Iraakse arbeiders naar voren stellen.

Dit moet erg beschamend zijn voor de Amerikaanse regering. Hoe gaan ze dit allemaal aan hun eigen volk uitleggen? Is dit hetgeen waar 3.000 Amerikaanse soldaten voor gestorven zijn, om corrupte politici geplaatst te zien worden in Irak? De stemming onder de gewone werkende bevolking in de VS had zich al tegen de oorlog in Irak gekeerd. Nu zullen de mensen helemaal woedend zijn.

Vroeg of laat zal de Iraakse bevolking zich aansluiten bij haar broeders en zusters in de andere Arabische landen. Als ze dat eenmaal doen zal dat een nog sterker elan geven aan de revolutionaire beweging in de regio. Wij steunen het Iraakse volk dat is begonnen om op te staan na zo heftig te hebben geleden, eerst onder Saddam Hussein en vervolgens onder de laars van het imperialisme.

ACOD ONDERWIJS solidair met de EGYPTISCHE REVOLUTIE

ACOD ONDERWIJS, DE SOCIALISTISCHE ONDERWIJSVAKBOND AANGESLOTEN BIJ HET ABVV, HEEFT OP ZIJN BUITENGEWOON CONGRES DE VOLGENDE RESOLUTIE GESTEMD.

Aan de vakbonden en arbeidersbeweging van Egypte:

- Regeert verheugd op de mobilisatie en vastberadenheid van het Egyptische volk bij het verjagen van Mubarak en zijn regime.
- Wijst op het belang van de sociale eisen van de beweging, de rol die de werkers en hun organisaties hebben vervuld tijdens de recente gebeurtenissen en de noodzaak om bij het verder ontplooiën van de eisen en de acties van de bevolking de sociale onrechtvaardigheid als doel te blijven stellen.
- Steunt de beweging voor een verandering ten gronde in de richting van een diepgaande politieke en sociale democratisering, wijst op de zelfemancipatie van de Egyptische bevolking en haar arbeidende klasse en veroordeelt dan ook elke buitenlandse inmenging.

Met solidaire groeten,

ACOD Onderwijs in Buitengewoon Congres bijeen te Brussel op 23 februari 2011.
Goedgekeurd door het Uitvoerend Bestuur van ACOD Onderwijs

E in Libië

geen geval militaire ingrepen uit." Vorige week riep Ian Birrell in The Guardian de NAVO en de VN op om in te grijpen via een militaire interventie. Uiteraard om "humanitaire" redenen.

KHADDAFI VOELT ZICH "VERRADEN" DOOR HET WESTEN

De hypocrisie van de imperialisten kent geen grenzen. In het verleden tekenden ze economische en militaire akkoorden met Khaddafi. Dat verklaart ook waarom Khaddafi in een interview met de BBC verklaarde dat hij zich "verraden" voelde. BBC-verslaggever, Jeremy Bowen vroeg Khaddafi het volgende: "De voorbije jaren was er een toenadering tussen u en de Westerse landen. U ontving belangrijke leiders zoals Tony Blair. Maar nu zeggen de Westerse leider dat

u moet opstappen. Beschouwt u dit als een vorm van verraad? Waren ze voor u ooit vrienden?" En Khaddafi antwoordde: "Natuurlijk is het verraad. Ze kennen geen moraal". Onder dieven bestaat er geen erecode.

Op pagina 524 van Congressional Budget Justification, Foreign Operations FY 2009 Budget Request (verantwoording van het budget voor buitenlandse operaties 2009) zien we dat de VS Libië financierde voor hun zogenaamde "bestrijding van Al Qaida".

Het document verklaart duidelijk de doelstellingen van de VS in Libië:

"... de VS zullen de Libische veiligheidsdiensten helpen ter bestrijding van het terrorisme. VS-fondsen zullen gebruikt worden voor militaire opleiding en train-

ing van Libische veiligheidsdiensten en voor het creëren van banden met Libische officieren, na een periode van 35 jaar zonder overeenkomsten. De eerste fondsen zullen toegekend worden voor cursussen Engels, terwijl afgevaardigden van de VS in Libië kandidaten zoeken voor specifieke cursussen in burgerlijk-militaire samenwerking, grensbewaking, terrorismebestrijding, enz."

En om zichzelf te beschermen tegen eventuele beschuldigingen omdat ze eigenlijk Libische veiligheidsdiensten - die nooit bekend stonden om hun respect voor mensenrechten - aan het opleiden waren, werd het volgende aan het document toegevoegd:

"Er zullen ook trainingsprogramma's opgestart worden, waarbij Libische officieren naar de VS komen, waar ze kennis

kunnen maken met democratische praktijken en respect voor de mensenrechten."

Via het IMET fonds (International Military Education and Training) wees de VS in 2008 333.000 dollar, en in 2009 350.000 dollar toe aan Libië omdat "de leiders beloofd hadden af te zien van een nucleair wapenprogramma, om de snel groeiende dreiging van terrorisme vanwege Al Qaida in de regio te bestrijden, en om effectieve en professionele wetshandhaving en militaire diensten met respect voor internationale normen te promoten." (Bron: <http://www.state.gov/t/pm/ppa/sat/c14562.htm>) Egypte en Tunesië ontvingen, over een veel langere periode, nog veel grotere bedragen, zonder enige merkbare vooruitgang in

Lees verder op pagina 8 ►

“democratische praktijken en respect voor de mensenrechten”.

Europa en Rusland deden het niet beter. Volgens een rapport van de Europese Unie verkochten Europese lidstaten in 2009 voor 344 miljoen dollar militair materiaal aan Libië. Sinds enkele dagen zeggen Russische leiders dat Khaddafi niet bekwaam is zijn land te leiden, maar iets meer dan een jaar geleden, in januari 2010, tekenden ze nog een contract voor wapenlevering aan Libië voor een bedrag van 1,3 miljard dollar. Dat waren de goede oude dagen, toen ze nog zaken konden doen met de man van wie ze nu eisen dat hij opstapt.

IMPERIALISTEN OVERWEGEN MILITAIRE INTERVENTIE...

De imperialisten overwegen nu, als ze dat ongestraft kunnen doen, de crisis in Libië te misbruiken om vaste voet te krijgen in Noord-Afrika, dat door elkaar geschud wordt door revoluties van Egypte tot Marokko en zelfs verder, tot in het Midden-Oosten. Hun grootste zorg is niet het welzijn van het Libische volk, maar wel de toegang tot Libische olie en de verdediging van de belangen van hun bedrijven in het land.

Lord Trefgarne, voorzitter van de LBCG (Libyan British Business Council), zei in The Independent: “We drijven voor ongeveer 1,5 miljard pond handel met Libië, waarvan het grootste gedeelte bestaat uit de invoer van ruwe olie en gas in het Verenigd Koninkrijk, en we exporteren voor 400 miljoen pond naar Libië, en dat staat nu op het spel.”

De meeste grote oliemaatschappijen opereren in Libië. De olieproductie is nu met 25% gezakt en zou verder kunnen dalen. Als gevolg daarvan schiet de olieprijs de lucht in.

We kunnen de plotse bezorgdheid om de benarde toestand waarin het Libische volk zich bevindt, vergelijken met hun reactie op de oorlog in Congo, waar de laatste jaren naar schatting vijf miljoen mensen vermoord werden. Er was geen sprake van een “humanitaire” interventie omdat de oorlog winstgevend bleek te zijn voor Westerse bedrijven. Deze hadden de mineralen nodig, die in Congo onder op slavernij lijkende condities ontgonnen werden. De verschillende milities werden zelfs gesteund door één of meerdere van de imperialistische grootmachten.

En nu moeten we geloven dat ze zich plots zorgen maken om het lijden van het Libische volk. We moeten klaar en duidelijk zijn: de NAVO en de VN steunen een militaire interventie in Libië om de echte volksrevolutie de nek om te draaien en controle te krijgen over de olie. De koppigheid van Khaddafi heeft er voor gezorgd dat grote delen van het leger overgelopen zijn naar het volk. De macht is nu in het grootste deel van het land in handen van de rebellen. En daar zijn de grootmachten doodsbang voor. Maar het Libische volk wil zichzelf bevrijden

Elke echte socialist moet een imperialistische invasie afkeuren. Maar ook het revolutionaire Libische volk wil geen invasie. Abdel Fattah Younes, voormalig Libisch minister van binnenlandse zaken die overliep naar de oppositie, zei vol-

gens Al Jazeera dat het volk nooit troepen uit het buitenland zou verwelkomen. Dit is bevestigd door Hafiz Ghoga, woordvoerder van de zopas in Benghazi gevormde Libische Nationale Raad. Ghoga zei: “We zijn volledig tegen buitenlandse interventie. De rest van Libië zal bevrijd worden door het volk... en de veiligheidstroepen van Khaddafi zullen geëlimineerd worden door het Libische volk.”

Journalisten die zich in de bevrijde gebieden van Libië bevinden meldden dat

de mensen in Benghazi spandoeken dragen met slagzinnen als “Geen buitenlandse interventie” en dat ze geen VS-wapens willen. Ze begrijpen maar al te goed dat een inval van NAVO-troepen, zelfs indien gesteund door de VN, niet het doel heeft de Libische bevolking te helpen.

Ze weten dat toen Khaddafi de macht had en zijn despotisch regime regelmatig tegenstanders martelde en vermoorde de “democratische” grootmachten geen enkel probleem hadden om financiële en economische akkoorden met hem aan te gaan, terwijl het volk aan het lijden was. Ze verkochten hem wapens en trainden zelfs zijn troepen, dezelfde troepen die nu tekeer gaan tegen het Libische volk. De omverwerping van Khaddafi moet aan het Libische volk overgelaten worden, aan de arbeiders, aan de jeugd, de werklozen en de onderdrukte armen. Als gelijk welke buitenlandse macht Khaddafi zou willen verwijderen, dan steelt ze de revolutie van het Libische volk. Het Libische volk weet dat, en zal zich tegen dergelijke pogingen verzetten

Fred Weston,
05-03-2011

MAROKKO: solidariteit met de slachtoffers van de repressie

We publiceren hier een oproep van onze Marokkaanse kameraden van de Ligue d'Action Communiste.

Tijdens de mobilisatie van de Marokkaanse massa's op 20 februari tegen het despotisme en de onderdrukking is de tirannieke monarchie een felle campagne van repressie tegen demonstranten begonnen. Er zijn helikopters, wapenstokken, traangas, plastic kogels en munitie gebruikt en politiewagens reden recht op de demonstranten in. Naast de repressie in de straten werden er door de ordetroepen willekeurige arrestaties uitgevoerd, waarbij men inbrak in huizen en er ook geplunderd werd. De heftige repressie ging de volgende dag gewoon door, met meer slachtoffers tot gevolg. Minstens negen mensen werden gedood en vele anderen zijn gewond. Het aantal arrestaties is tot nu toe onbekend.

De militanten van de Ligue d'Action Communiste, die samen met het volk op straat zijn gekomen, waren het doelwit van deze repressie, die ging van intimidatie tot achtervolgingen en arrestaties. Op 21 februari werd onze kameraad Moncef Laazouzi, een student op de universiteit Mohamed Ben Abdellah in Fes, door de politie ontvoerd en gemarteld. Later hebben we vernomen dat hij opgenomen was in het Universitair Ziekenhuis in Fez, met verschillende wonden, breuken en een interne bloeding van de alvleesklier. Deze letsels vereisen operaties.

Wat onze kameraad heeft meegemaakt is symbolisch voor de repressie tegen al onze mensen, de andere linkse stromingen en de gehele arbeidersbeweging, en dit alles in een volledige mediastilte. Maar wij zijn duidelijk: ondanks de repressie zullen wij onze strijd voort zetten tot de definitieve omverwerping van het dictatoriale en uitbuitende systeem.

Wij roepen alle internationale activisten en de internationale arbeidersklasse op om hun solidariteit te tonen met de arbeiders en de jeugd van Marokko en met alle slachtoffers van de repressieve monarchistische staat. We eisen een onmiddellijke stopzetting van deze campagne van arrestaties en moorden die onverminderd voortgaat. Alle verantwoordelijken voor deze gruwelijke misdaden moeten worden berecht. Wij roepen op tot verschillende acties van solidariteit: sit-ins bij de Marokkaanse ambassades, de goedkeuring van solidariteitsresoluties in de vakbonden en linkse organisaties, jeugdorganisaties enzovoort.

U kunt ook uw brieven en berichten van protest en verontwaardiging sturen naar onderstaande adressen:

Marokkaanse minister-president Fax: 00212 537761777
courrier@mi.gov.ma

Minister van Binnenlandse Zaken
Fax: 00212537767404 of 00212537761777
courrier@mi.gov.ma

Minister van Justitie
courrier@mj.gov.ma

Zet het volgende adres in CC: lac@marxy.com

De kracht van de arbeidersklasse zit in haar samenwerking:

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U!

LAC, 01-03-2011

HET 'GEHEIM' ACHTER het economische herstel van Duitsland

De Duitse economie trok met 3,6 procent aan in 2010. Dit kwam na de scherpe daling van 4,7 procent in 2009, toen de recessie Duitsland zwaar trof. De werkloosheid is gedaald van 10,5 procent van de piek in 2005 tot 7 procent.

De Duitse uitvoer neemt ook in een hoog tempo toe. In het eerste semester van 2010 groeide deze met 17 procent ten opzichte van het eerste semester van 2009. De groei in landen als China en India heeft hierin een grote rol gespeeld. De Duitse uitvoer naar deze twee landen groeide immers met respectievelijk 80 procent en 40 procent in de afgelopen drie jaar.

WAAROM IS DUITSLAND MEER COMPETITIEF?

Het antwoord is te vinden in de kracht van haar industriële basis. De afgelopen decennia werd het bankwezen en de dienstensector van de economie de hemel ingeprezen. Zo werd Londen een belangrijk financieel centrum, waar veel geld dat elders werd gemaakt werd geïnvesteerd in allerlei financiële constructies. Duitsland, echter behield een veel sterkere verwerkende sector.

De groei van de afgelopen 20 jaar leidde beleggers te geloven dat ze geld konden verdienen met geld. Hierbij sloegen ze de lastige taak over om daadwerkelijk te investeren in de productie van echte waarde, namelijk goederen. Dit brengt ons bij een fundamenteel stelling van de marxistische economische theorie. Waarde kan alleen worden gemaakt door menselijke arbeidskracht in te zetten

in de productie van goederen. De prijs van een huis die stijgt als gevolg van een speculatieve zeepbel verhoogt de reële waarde van het huis niet. Het blijft nog steeds een huis, waarin slechts één gezin kan wonen. Vroeg of laat barsten deze belen en komt de nominale prijs weer in overeenstemming met de werkelijke onderliggende waarde.

De Duitse industrie is dus sterker dan die van haar concurrenten. De belangrijkste vraag is de groei van de productiviteit. Maar hoe werd dit verwezenlijkt, en nog belangrijker, wat betekende dit voor de Duitse arbeiders?

PATRONAAL OFFENSIEF TEGEN DE ARBEIDERS

De afgelopen drie jaar bijvoorbeeld werden de lonen van de 750.000 Duitse automobilarbeiders bevroren. De bazen en de vakbonden spraken gezamenlijk een loonstop af. In 2009, toen de recessie toesloeg, kwamen meer dan 1 miljoen werknemers terecht in het stelsel van 'Kurzarbeit'. Zij werkten twee of drie dagen per week tegen 70 procent van hun loon.

In de periode 1977 tot 1997 groeide de productiviteit met een gemiddelde van 3,2 procent per jaar, terwijl de uurlonen groeiden tegen 4,25 procent per jaar. Dit alles was uiteraard

onaanvaardbaar voor de bazen, die in het offensief gingen. Ze eisten 'offers' waarmee de vakbondsleiders snel akkoord gingen. In de afgelopen tien jaar werden de looneisen heel sterk gematigd. Dit haalde de productiekost naar beneden.

Als we kijken naar de reële lonen per werknemer, de kosten per geproduceerde arbeid en de productiviteit per uur krijgen we een duidelijk beeld van wat er is gebeurd. Tussen 1997 en 2010 daalden de reële lonen met 10 procent en de productiviteit per uur steeg met circa 8 procent.

Een totale vermindering met 25 procent in de arbeidskost [Bron: Europese Commissie]. Volgens het Global Wage-verslag dat onlangs gepubliceerd werd door de ILO, krompen de lonen van de Duitse werknemers in de afgelopen tien jaar meer dan in om het even welk ander geïndustrialiseerd land.

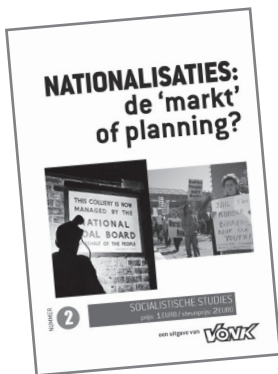
De 'flexibiliteit van de arbeid' nam ook toe. Het aantal werknemers met een vast contract is gedaald in de afgelopen periode. In 2011, voor het eerst in haar geschiedenis, zal Duitsland meer dan een miljoen uitzendkrachten

tellen. De lonen verdiend door deze werknemers, ook bekend als de "400 euro-banen", zijn veel lager dan die van werknemers met vaste contracten.

Om het eenvoudiger uit te drukken, betekent dit dat de bazen erin zijn geslaagd om de reële lonen te drukken, terwijl op hetzelfde moment de productiviteit werd opgeschroefd. Hier ligt het 'geheim' van de verhoogde competitiviteit van de Duitse industrie.

Fred Weston,
31/01/2011

SOCIALISTISCHE STUDIES

te bestellen voor € 1 per nummer
op ons redactie adres (zie pagina 2 onderaan)

Revolutie in Egypte: blog van Brecht De Smet

Brecht De Smet onderzoekt al jaren het sociale protest in Egypte. Brecht is werkzaam bij het MENARG, verbonden aan de universiteit van Gent, en is sinds kort terug op het terrein. Volg zijn zoektocht in het nieuwe Egypte na de revolutie:

[http://www.dewereldmorgen.be/blogs/Brecht De Smet](http://www.dewereldmorgen.be/blogs/Brecht%20De%20Smet)

NEDERLAND: studenten laten massaal hun stem horen tegen de bezuinigingen van kabinet Rutte

Vrijdag 21 januari was er de grootste studentendemonstratie sinds 1988. Zo'n 15.000 studenten kwamen naar het Malieveld in Den Haag om te demonstreren tegen de geplande bezuinigingen op hoger onderwijs van het kabinet Rutte.

De Nederlandse studenten zijn het helemaal zat met de onrechtvaardige plannen van het kabinet Rutte. Dit heeft ervoor gezorgd dat er afgelopen vrijdag zo'n 15.000 studenten en sympathisanten naar het Malieveld kwamen om hun stem te laten horen.

Het platform dat het protest had georganiseerd wordt echter gedomineerd door centrum-links, en de gedachte dat een centrum-links of paars kabinet de oplossing is voor alle problemen in het hoger onderwijs. PvdA, D66 en Groenlinks willen een sociaal leenstelsel. De universiteitsbesturen vinden dat prima, omdat zij er niet onder lijden. Bij de huidige bezuinigingen worden zij ook gepakt, aangezien zij een gigantisch conflict creëren op de universiteiten als ze de beoogde boetes voor de universiteiten enkel door het personeel en de studenten laten betalen.

Het platform liet haar beperkingen zien toen het zich distantiëerde van studentenacties die zij zelf niet organiseerde. Toen er op de Universiteit van Amsterdam een bezetting van het service- en informatiecentrum werd georganiseerd om te eisen dat 21 januari collegevrij werd, wist het platform niet hoe snel ze zich moest distantiëren van de actie.

De studenten hebben het gevoel dat ze geen kant meer uit kunnen. Voor de verkiezingen was dat wel anders. Studenten verwachtten toen dat er misschien wel en-

kele bezuinigingen zouden komen, maar hadden deze uitkomst niet verwacht. Het feit dat PvdA, D66 en Groenlinks (populair onder studenten) voor een sociaal leenstelsel waren, en bijvoorbeeld CDA en PVV voor het behoud van de studiefinanciering, leidde tot verwarringen. Er waren enkele acties, maar meer dan een demonstratie van 1.000 man kon er niet georganiseerd worden.

De situatie is nu totaal anders. Het kabinet Rutte probeert de kosten van de crisis op studenten af te wentelen, en het kabinet zal dat zeker gaan proberen door te drukken. Er is weinig manoeuvreerruimte. Alleen de val van het kabinet kan de maatregel stoppen. Maar dan moet er uiteraard wel een alternatief zijn. Een sociaal leenstelsel is ook een flinke bezuiniging, en is geen echt alternatief. De SP is de enige partij die tegen alle vormen van bezuiniging is, maar heeft ook geen echt alternatief. Veel studenten voelen aan dat een combinatie van bezuinigingen op o.a. defensie, in com-

binatie met hogere belastingen voor de rijken, de crisis niet echt gaat oplossen. Het probleem is een gebrek aan een echt links-socialistisch alternatief. Nationalisatie van de banken, verzekeringsmaatschappijen en grootste multinationals, onder controle van de werknemers, doet de veroorzakers van de crisis betalen, en brengt genoeg geld om al deze bezuinigingsmaatregelen te stoppen.

De bezuinigingen zijn niet van de baan na een demonstratie, ook niet na een tje van 15.000. Het feit dat verschillende lokale studentengroepen en comités dan ook hebben besloten verdere acties te organiseren, is zeer positief.

Een volgende stap zou moeten zijn dat de studentenbeweging gekoppeld wordt aan de vakbeweging, in een nationale beweging tegen de bezuinigingen. Er zijn al verbanden via het universiteitspersoneel en de onderwijsbond. Deze zouden verder uitgewerkt kunnen worden naar de publieke sector, die tevens slachtoffer is van de bezuinigingen. De studenten kunnen op die manier een goed voorbeeld zijn voor de vakbeweging om weer eens wat daadkracht te tonen.

Veel mensen wachten af wat het kabinet Rutte gaat brengen. Na alle politieke chaos willen veel Nederlanders wat rust. Langzaam maar zeker zal echter duidelijk worden dat dit kabinet ook geen oplossingen heeft. Voor de studenten is dat echter al duidelijk. Zij hebben duidelijk van zich laten horen.

Zowi Milanovi, 03-02-2011

DISCUSSIONAMIDDAG:

De revolutie in de Arabische wereld en in Latijns Amerika in perspectief

Voor de discussienamiddag op zaterdag 19 februari konden we rekenen op een bevoorrecht waarnemer van de Arabische revolutie, namelijk Brecht De Smet. Velen kennen hem van

zijn onderbouwde tussenkomsten in de Vlaamse media bij het uitbreken van de volksopstand in Egypte. Voor inzicht in de nieuwste ontwikkelingen van de revolutie in Venezuela zorg-

de Euler Calzadilla, een militant van onze zusterorganisatie Lucha de Classes in de partij van Chavez. Beide revolutionaire bewegingen hebben gemeen dat ze gedragen worden door

een ongekende massabeweging. In de Arabische wereld is de revolutie echter pas begonnen, terwijl in Venezuela het proces al ver is gevorderd maar nog niet voltooid. De acti-

viteit werd druk bijgewoond met deelnemers uit Oostende, Gent, Brussel, Antwerpen en Turnhout. Na de discussie genoten we van een Vlaams-Italiaanse Bourgondische maaltijd.

De gesluierde Eva

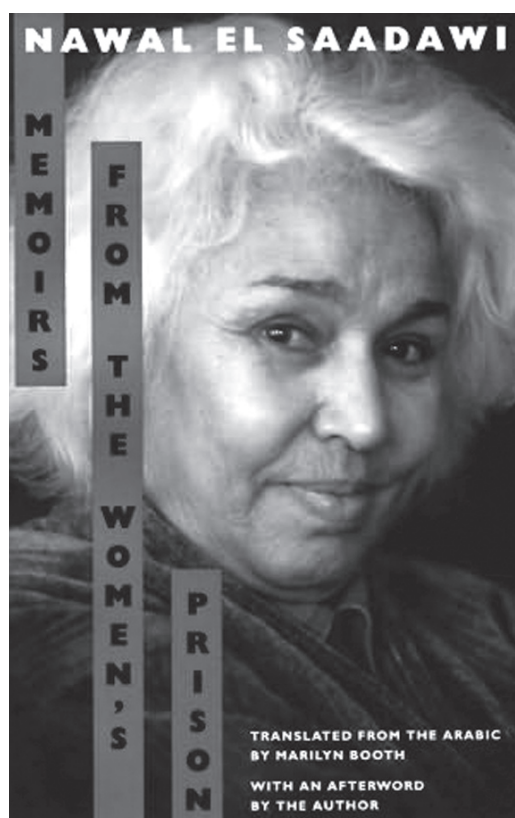
Een van de prettige neveneffecten van de recente omwentelingen in de Arabisch sprekende wereld is dat het ons dwingt onze westerse vooroordelen over de inwoners van die landen grondig te herzien.

Nawal El Sadaawi schreef reeds in 1980 (!) een opmerkelijk boek over de situatie van de vrouw en het gezin in de Arabische wereld. Het opende destijds de ogen van miljoenen vrouwen en werd wereldwijd vertaald. Zij baseerde haar boek op haar jarenlange praktijk als huisarts en op het relaas van de honderden vrouwen en mannen zowel uit de stad als van het platteland die haar hun vele psychologische en seksuele problemen toevertrouwen.

De aanhef van het werk zet al onmiddellijk de toon: "Wij vrouwen in de Arabische wereld beseffen dat we nog altijd slaven zijn en dat we worden onderdrukt. Niet omdat we in het Oosten wonen, Arabieren zijn of behoren tot een islamitische maatschappij, maar als gevolg van het patriarchale klassensysteem dat de wereld sinds duizenden jaren overheerst. Alleen door ons te ontdoen van dat systeem kunnen we vrij worden."

Volgens haar verdedigen de grote wereldgodsdiensten dezelfde principes ten aanzien van de man/vrouw-verhoudingen: telkens is de vrouw de ondergeschikte. Al die godsdiensten schrijven aan hun God ook mannelijke eigenschappen toe, noch de islam noch het christendom hebben de vrouwen iets bijgebracht, behalve nieuwe ketenen. Zij is een heftige tegenstandster van het moslim-fundamentalisme zonder de positieve aspecten van de Arabische cultuur te negeren. Ze kan heel scherp uit de hoek komen. Aan een meisje dat haar schreef dat ze een hoofddoek droeg om het Westen te testen op vlak van gelijke rechten, om haar identiteit te behouden, antwoordde ze onomwonden dat ze beter een organisatie zou oprichten om de gelijkheid te bevechten in plaats van haar haar te bedekken.

In het gedeelte "Vrouwen en hun geschiedenis" toont ze aan dat de emancipatiestrijd van de vrouwen sneller verloopt als gevolg van revolutionaire veranderingen. In de socialistische systemen is de vrouw weliswaar nog niet volledig bevrijd, maar de eerste stappen zijn er gezet. Zij noemt zichzelf dan ook een democratisch socialiste.

In het hoofdstuk "Vervormde ideeën over vrouwelijkheid, schoonheid en liefde" gaat ze dieper in op het beeld van de vrouw in de oude en hedendaagse Arabische literatuur. Het is een beeld van haar zoals zij wordt gezien door de Arabische mannen en is daarom vaak onvolledig, vervormd en verstoken van een werkelijk begrip en bewustzijn. Zij pleit voor een eervolle liefde, gebouwd op rechtvaardigheid en gelijkheid. Eer en liefde houden in de eerste plaats in dat de ene mens de andere niet kan onderdrukken. Echte liefde kan niet gebaseerd zijn op een relatie die op uitbuiting stoelt.

Het boek eindigt met de profetische woorden "De vrijheid heeft haar prijs. Door de oppositie en agressie van de maatschappij betaalt een vrijgemaakte vrouw met haar rust, vrede en gezondheid. Dat mag dan zo zijn, maar een vrouw betaalt altijd een hoge prijs, zelfs als ze bereid is zich te onderwerpen. Ze betaalt met haar gezondheid, haar geluk, haar persoonlijkheid en haar toekomst. Als ze dan toch een prijs moet betalen, waarom dan niet voor de vrijheid in plaats van de slavernij."

Het boek was een onmiddellijk succes maar bracht haar persoonlijk weinig voorspoed. Ze werd bestempeld als "controversieel en gevaarlijk". Ze verloor haar baan als arts en haar positie als directeur van Openbare Gezondheid van het ministerie. Ze belandde zelfs in de gevangenis en sjeik Tantawi sprak een fatwa met de doodstraf over haar uit. Het kon haar weinig deren, en ze stelde onomwonden: "Gevaar is een deel van mijn leven geworden sinds ik een pen heb gepakt en ben gaan schrijven. Niets is gevaarlijker dan de waarheid in een wereld die liegt."

Vandaag is ze een kranige dame van 79 jaar, die heel energiek de draad terug oppakt. Zij was een van de duizenden aanwezigen op het Tahrirplein, vastbesloten om ditmaal haar afgebroken missie tot een goed einde te brengen.

Paulette Vermeersch, 01/03/2011

Wat is Vonk?

Vonk is veel meer dan een blad. Het is de naam van de organisatie waarmee militanten uit de arbeidersbeweging en politiek bewuste jongeren een concreet project voor maatschappijverandering vorm geven. De marxistische analyse en methode geldt als onze leidraad voor een alternatief op de huidige sociale politiek. Daarbij baseren we ons op de behoeften van de meerderheid van de bevolking, niet de belangen van grote aandeelhouders, multinationals, het financieuzen, het IMF enzovoort. Daarom gaan onze voorstellen dikwijls in tegen de stroom van ideeën die de media willen aanpraten.

Ons alternatief is het socialisme, een nieuwe maatschappijvorm waarbij de opbrengst van de economie via nationalisatie van de sleutelsectoren gebruikt kan worden voor allerlei sociale doeleinden. Vandaag wordt een groot deel van de economische opbrengst daarentegen aan de samenleving onttrokken via privé-winsten van de grote aandeelhouders. In de huidige economische (wan)orde heeft iemand die in loondienst werkt geen zeggenschap in het bedrijf. Wij willen dit ondemocratische systeem vervangen door een systeem van arbeiderscontrole en arbeidersmanagement.

Het kapitalisme laat de maatschappij regelen door 'specialisten' en de rest wordt behandeld als een domme massa die hoogstens om de paar jaar eens mag stemmen en verder vooral dag in dag uit moet werken. Volgens ons zit er veel meer in de gewone mensen. Wij geloven dat de meerderheid van werkende mensen via zelforganisatie en zelfbeheer kan komen tot een rechtvaardige maatschappij. In het socialisme organiseren mensen de samenleving via raden in hun werkplaatsen, wijken, scholen enzovoort. Zulke raden ontstaan steeds opnieuw wanneer mensen in opstand komen tegen het kapitalisme, zoals in Rusland 1917 of Latijns-Amerika vandaag.

De huidige staat zal zich met alle middelen hiertegen verzetten. De burgerlijke instanties zijn immers vervlochten met de belangen van het kapitaal. Zij spreken in naam van de hele bevolking maar houden veel meer rekening met de wensen van de superrijken dan met die van de doorsnee sterveling. Een mooi bewijs daarvan werd geleverd door de manier waarop alle instellingen (regering, parlement, media enz.) het Generatiepact verdedigden. Al sinds de slavenmaatschappij gebruikt de heersende klasse alle middelen die ze tot haar beschikking heeft om ons een rad voor de ogen te draaien. Ze willen ons laten geloven dat het huidige systeem – waarin zij stinkend rijk worden – normaal is en dat we niet naar een rechtvaardigere wereld moeten streven.

Nochtans kunnen we met de huidige technologische kennis en het gemiddelde opleidingsniveau een maatschappij bouwen waarin uitbuiting, milieuvervuiling, verkeersoverlast, werkloosheid, armoede, racisme en alle andere kwalen van het kapitalisme tot het verleden behoren. Wanneer we al de meerwaarde die elke dag aan onze arbeid wordt onttrokken, zouden kunnen herinvesteren in maatschappelijk nuttige projecten, dan zou de wereld er heel anders uit zien.

Tegenstanders van die socialistische visie blijven tegen wil en dank beweren dat de 'vrije' markt het enige zaligmakende is. Zij sparen kracht noch moeite om steeds opnieuw het volgende artikel, boek, doctoraatsthesis of welk 'bewijs' dan ook te leveren dat het marxisme onzin is. Het Vlaams Belang, de meest duistere vertegenwoordiger van het kapitaal bij ons, heeft zelfs een studiedienst om het doen en laten van marxisten op te volgen. Keer op keer wordt het marxisme dood verklaard, al meer dan honderd jaar. Als het marxisme dood is, waarom er dan steeds opnieuw over praten? Omdat de ideeën van het marxisme meer actualiteitswaarde hebben dan ooit! Een blik op het journaal en de wereldwijde wanorde vertelt daarover genoeg.

Tegen de onophoudelijke stroom van eenheidsdenken in ontstaat steeds weer die vonk die overslaat en die mensen aanzet om samen te breken met de 'oude vormen en gedachten'. De zo wonderbaarlijke vrije markt dompelt miljoenen mensen in fysieke en mentale miserie, zowel in het Westen als in de ex-koloniale wereld en de ex-stalinistische landen. Daardoor voelen mensen zich keer op keer gedwongen om hun lot in eigen handen te nemen.

Om te slagen dient deze beweging van onderuit zich te wapenen met de lessen van het verleden. Het marxisme is eigenlijk dit collectief geheugen van de werkende klasse. Met ons blad en onze website willen wij die ideeën en methodes aan de wereld kenbaar maken. Wij doen dit over heel de wereld met de International Marxist Tendency rond de website www.marxist.com. Zoals Marx stelde: "De filosofen hebben de wereld tot nu toe op verschillende manieren geïnterpreteerd, maar het komt erop aan hem te veranderen." **Wil je de wereld veranderen? Neem dan contact met ons op.** ►p.2 Contactadressen

WISCONSIN walks like an EGYPTIAN

In de Amerikaanse staat Wisconsin wordt nu reeds een maand actie gevoerd tegen de Budget Repair Bill van Republikeins gouverneur Scott Walker. Hij wil onder andere dat de Senaat de lonen verlaagt van het personeel in de openbare diensten en hen verbiedt cao's af te sluiten. In gang gezet door de aankondiging van deze vergaande besparingen en geïnspireerd door de revoluties in de Arabische landen lijkt er zich na tientallen jaren van stilte opnieuw een militante arbeidersbeweging te ontwikkelen in de VS.

De arbeidersbeweging en universiteitsstudenten kwamen onmiddellijk in actie toen de plannen van Walker openbaar werden gemaakt. Op 14 februari omsingelden 30.000 demonstranten State Capitol Building in Madison (het parlement van Wisconsin) en ook in middelbare scholen ondernamen studenten actie. Het weekend daarna hadden zich al 60.000 demonstranten verzameld rond het parlamentsgebouw.

Zaterdag 26 februari trok de grootste betoging die de stad Madison ooit kende door haar straten. Rond de 100.000 werknemers uit de openbare en privésector kwamen tonen dat ze de besparingen niet pikken. In de demonstraties betogen leerkrachten, brandweerlui en politieagenten zij aan zij met metaalarbeiders, plaatbewerkers en werknemers uit de elektriciteitssector. De meest gehoorde slogans op de betogingen zijn Kill the bill! en What's disgusting? Union busting! Heel wat aanwezigen brengen zelfgemaakte spandoeken of protestborden mee met daarop leuzen

zoals Students and Workers – Unite and fight! Er heerst een zeer strijdbare stemming. Wisconsin is dan ook het middelpunt geworden in de strijd tegen verregaande besparingen die men in de openbare diensten van steeds meer Amerikaanse staten wil doorvoeren. De aanhoudende mobilisatie rond het parlement in Madison werd een soort Amerikaans 'Tahrir-plein', een referentiepunt voor werknemers die onder vuur liggen in heel de VS. Het protest breidde zich uit naar andere staten zoals Ohio, Michigan, Indiana, en Minnesota en er werden honderden solidariteitsacties gehouden in onder andere Nashville, San Diego, Charlottesville, Trenton, Olympia, Minneapolis, Indianapolis, Washington D.C., Albany, New York City, South Carolina en San Francisco.

Ondertussen werd in Wisconsin door de SCFL (overkoepelende organisatie van vakbonden) op 21 februari beslist om een algemene staking te houden indien de wetsvoorstellen van Walker er door zouden komen. De oproep van de SCFL voor een

algemene staking is een grote stap vooruit en is in tientallen jaren niet meer vertoond in de VS. Walker wil de vakbonden in de publieke sector breken en niet met hen samenwerken. Een algemene staking is de enige manier om hem te verslaan. Een overwinning in Wisconsin zou de toon zetten en andere conflicten in de openbare sector in de hele VS aan de oppervlakte brengen en doen uitbarsten.

DE ROL VAN DE DEMOCRATISCHE PARTIJ

Veertien Democratische senatoren van Wisconsin verschuilen zich al drie weken in een aangrenzende staat. Door hun afwezigheid ontbreekt het vereiste minimumaantal leden voor een geldige stemming over de wetsvoorstellen. Walker heeft de senatoren al een boete van 100 dollar opgelegd voor elke dag dat ze zich nog verschuilen. Hij heeft ook gezegd in april ambtenaren te zullen ontslaan als de loonsverlaging niet kan doorgaan. Een van de Democratische senatoren had maandag 7 maart aangeboden om te onderhandelen over een compromis. De Republikeinse fractieleider wees het aanbod echter meteen af en noemde het gedrag van de Democraten schandelijk.

Het zou echter volstrekt verkeerd zijn te denken dat de Democraten de oplossing voor dit conflict hebben. Hun tussenkomst kent veel media-aandacht en Obama spreekt zich uit tegen de aanval van Walker op de vakbonden. De Republikeinse en Democratische wetsvoorstellen hebben echter een ding gemeen: bezuinigingen. Vakbondsleiders 'gesteund' door het Nationale Comité van de Democratische partij (DNC) hebben aangekondigd dat zij bereid waren alle punten van Walker te aanvaarden (een besparing van in totaal 30 miljoen dollar) als hij zijn plan om de collectieve onderhandelingen te

ontmantelen maar zou opbergen. Walker, ondersteund door de gebroeders Koch (miljardairs en Tea Party-financiers), wees hun voorstel af.

De Democratische partij mag dan wel verschillen in haar aanpak. Beide partijen vertegenwoordigen de belangen van de grote banken, de Fortune 500, en de rijksten in de samenleving. De twee partijen vertegenwoordigen dezelfde kapitalistische klasse maar behartigen de belangen van die kleine minderheid op heel verschillende manieren. De Republikeinen gebruiken de begrotingscrisis als dekmantel om een frontale aanval op de vakbonden in te zetten. Ze hopen de vakbonden zowel in de publieke als de private sector op die manier te kunnen verzwakken. De Democraten staan dan weer te springen om de vakbonden te 'steunen' door een 'compromis' te pushen dat de kerk in het 'midden' houdt. Deze oude relatie tussen de vakbonden en de Democraten zal echter steeds moeilijker worden om te handhaven.

UNIEK MOMENT

De huidige gebeurtenissen zijn slechts een voorteken van wat de Amerikaanse arbeidersklasse in haar mars heeft. Dit is de grootste beweging sinds tientallen jaren en een uitdrukking van een groeiend bewustzijn bij brede lagen van de werkende bevolking. De economische crisis heeft hard toegeslagen in de VS. Miljoenen mensen verloren hun jobs en huizen. Dit na een periode van 30 jaar waarin reeds een kolossale transfer plaatsvond van geld van de arbeidersklasse naar de kapitalistische klasse. In 2010 bleek uit een studie van de Duke University dat de 20 procent met de hoogste inkomens meer dan 84 procent van de rijkdom van het land bezitten.

De huidige beweging zal er voor

zorgen dat er op verschillende plaatsen in de Amerikaanse arbeidersbeweging een nieuwe wind gaat waaien. Het is de militante geest van de arbeidersbeweging uit de jaren 1930 die zich opnieuw manifesteert. Hopelijk vormt het ook een aanzet tot de oprichting van een massale partij die de belangen van de arbeidersklasse verdedigt. Dat is op termijn het enige wat de besparingspolitiek een halt kan toeroepen.

Het belang van deze strijd is groot voor alle betrokken partijen. Als de maatregelen van Walker er door geraken, dan zal dit leiden tot een algemene aanval op de vakbonden. Als de werknemers winnen, dan zal het zelfvertrouwen van de arbeiders in het hele land worden versterkt. Net zoals de revoluties in Tunesië en Egypte de massa's in vele andere landen inspireerden. De twee heersende partijen weten dit ook en zijn ondanks solidariteitsverklaringen met opstandelingen in de Arabische landen als de dood voor bewegingen die ze niet kunnen controleren in eigen land. Zeker als het over bewegingen gaat die geleid worden door de vakbonden.

Hoe deze krachtmeting zal evolueren weet voorlopig niemand maar nog steeds wordt het parlement in Madison bezet door actievoerders. Het werd gedeeltelijk omgetoverd tot een heus informatiecentrum en de plaatselijke bevolking voorziet de demonstranten er van eten en drinken. Walker schakelde de politie in om het parlement te ontruimen maar de Politievakbond kondigde daarop aan dat ze zich bij de bezetting zou aansluiten. Aangekomen in het parlement toonden ze de aanwezigen hun T-shirts met daarop de slogan "cops for labor" en betuigden ze hun solidariteit met de beweging.

Filip Staes,
10/03/2011